

Stadion í Gundadali - eitt skilagott tiltak

Oddagrein

HÓSDAGIN varð lagt fram uppskot um at byggja eitt stórt og snótligt stadion í Havn. Málið er komið so mikið væl áleiðis, at barnið longu hevur fingið navn. Nýggja stadion í Gundadali skal eita Tórsvøllur. Talan er um eitt stadion, ið lýkur altjóða krøvum. Har er so gott sum alt, ið hoyrir til eitt slíkt.

TAD eru helst ymsar meiningar um eitt slíkt tiltak millum fólk. Tað eru tey, sum halda, at vit hava ikki orku til slíkt í hesum krepputíðum. Pengar eiga at verða brúktir til arbeidsskapandi tiltøk, sum kunnu økja um okkara útflutning, heldur enn til spæl og fjant siga hesi. Onnur heilsa tiltakinum við opnum ørmum og siga, at tað er uppá tíðina, at vit fáa eitt stadion á altjóða støði í hævudsstaðnum. Hetta áttið longu at verið komið.

VIT halda uppskotið um at byggja stadion í Havn vera skilagott. Tað ikki spurningur um antin ella. Eisini í hesum er tað ein spurningur um bæði og. Fyri tað um tað eru ringar tíðir í landinum og tí ávísir danskir politikarar halda, at føroyingar skulu "revsast" við, at alt virksemi skal stöðgast, so eiga vit ikki at góðtaka, at alt skal stöðga upp í hesum landi. Vit hava so sanniliga brúk fyri framleiðandi arbeidsplassum, men hesi kunnu og skulu eisini liggja í aðrari vinnu. Hóast vit í nógvum hava tikið munin alt ov fullan, so kunnu vit ikki seta okkum hendur í favn og yppa øksl. Hvussu víkir og vendir, so er tørvur á einum stadion í hævudsstaðnum. Vilja vit vera við í altjóða ítrótt, og tað vilja vit, so mugu vit eisini hava umstøður her heima til kappingar, eitt nú landsdystir, EM- og VM-dystir í fótbólti.

VÆL eiga vit sum er eitt stadion í Eysturoynni, sum fólkíð har hevur brúkt nógv orku at fáa upp at standa. Tað er alla æru vert og tey eiga stóra virðing fyri hetta megnar tak. Í dag vera vit noydd at sanna, at eitt stadion eigur at liggja í Havn. Ikki tí tað er Havnin, men tí at her búgva flest fólk og her liggur tað eisini best fyri, serstakliga í Gundadali. Vit ivast onga løtu í, at ein iløga í eitt stadion í Havn fer at forrenna seg. Tað vera fáa tótm pláss har, tá Føroyar fara at spæla móti útlendskum liðum. Hvussu hesin Tórsvøllur enn verður figgaðar, so meta vit tað vera grundarlag fyri honum. Tí skal tað vera okkara vón, at umrødda ætlan fer at fáa undirtøku frá allum føroyingum.

ABREIÐI upp á eitt stadion í Havn fer at skapa nógv virksemi, og tað er sera kærkomið. Nú er ikki at drála, men fara viðari við hesum ætlanum og gera orð til veruleika. Tað er eingin nýggjur tanki at byggja stadion í Gundadali. At lív aftur er komin í hann er at fegnast um. Nýggja Tórsvøllur hevur okkara fulla stuðul. Nú er bara at fara til verka og bera seg rætt at. Góðan arbeidshug.

Sosíalurín

Hvítusunnuprædikan

Pinsedagsprædiken over Johs. 14,22-31

Det er skærtorsdag aften – Jesus taler og taler – disciplene hænger på, så godt de kan. Men Judas – ikke Iskariot – kan ikke følge med mere. Der er et problem med det, Jesus siger – det når ikke sammen...

Hvordan kan det være, spørger Judas, at du vil give dig til kende for os, men ikke for verden. For Jesus havde netop sagt, at han vil give sig til kende for dem, der elsker ham. Judas undrer sig, hvorfor viser Jesus sig for nogen og ikke for andre. Hvorfor netop disciplene? – og måske har han undret sig og også tænkt: Hvorfor netop mig?

Og hvordan kan det passe med, at Jesus så stærkt har talt om sin kærlighed til verden? Dvs. til alle mennesker – han ville jo dø for verden, ikke bare for de udvalgte.

Jesus svarede ham: *»Hvis nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham«.*

Når Jesus kun har åbenbaret sig for disciplene, hænger det alene sammen, at de holder fast ved hans ord. Derfor har Jesus åbenbaret sig for disciplene. Han åbenbarer sig for dem, der holder fast ved eller bevarer hans ord.

Er man budt med til en fest, så går noget af tiden ofte med at betragte andre mere eller mindre ukendte gæster. Og man danner sig hurtigt et billede af folk ud fra slipsets farve eller kjolens udseende. Men kommer man så senere på aftenen hen og taler med en ubekendt, så viser det sig ofte, at ens billede ikke passer eller kun indeholder en del af sandheden.

For ordene afslører, hvordan en person er. Ordene bærer af personlighed, følelser og tanker. De er som et vindue ind i et menneskes hjerte. »Hvad hjertet er fuldt af løber munden over med...«

Derfor åbenbarer Jesus sig for disciplene, for de holder fast ved hans ord. Holder fast ved det, Jesus har sagt til dem. Om hvad han har sagt, jo: Enhver som tror på ham, skal ikke fortabes men have evigt liv. Og fordi de tror på hans ord, siger Jesus til dem: Min far vil elske ham og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.

Troen på ordet om hans tilgivelse uden betingelse eller forbehold fra din side, det sletter din skyld. Jesus vil komme og bo hos den, som tror det ord og bevarer det. Det ord er grun-

dvolden for din frelse, fordi det ord ikke handler om dig, men om Jesus og hans kærlighed til syndere!

Det her er det første, som i vor tekst har med pinse at gøre. Faderen og Sønnen kommer selv og bor hos ham, der tror. Gud bor i dig. Din krop er et tempel for Helligånden, hvor Gud har sin bolig. Han har slået sig ned i dig, der vil han gerne være – altid, hele tiden. Pinse er, at Jesus selv vil være sammen med dig og med alle, som tror på ham. Han efterlader os ikke faderløse!

Der er ingen begrænsninger i Jesu ord. Hvis nogen – dvs. enhver, som bevarer hans ord. Hvem du end er, og hvad din fortid end indeholder – hvis nogen holder fast ved Jesu ord, tror på hans kærlighed til syndere, så vil Faderen og Sønnen komme og bo hos ham. Det er ikke Guds kærlighed, der sætter grænser.

Nej, der er noget andet, som sætter en grænse og det fortsætter Jesus nu med at tale om: *»Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine ord. Og de ord, I hører, er ikke mine, men Faderens, som har sendt mig«.* Gud sætter ingen grænse, han elsker verden. Men der er mennesker, der ikke elsker Jesus. De tror, at deres eget liv er godt nok, og derfor har de ikke brug for ordet om Jesus.

Kærlighed til Jesus måles på en ting: Holder du fast ved hans ord? Jesus siger her *mini* ord, for den der elsker ham holder fast ved *alle* hans ord: Det er vigtigt at lægge mærke til det. Hvis du skærer noget fra, sorterer

noget fra, som ikke passer dig og ellers bare understrækker de ord, som du synes er vigtige, så er det jo ikke Jesus, men din egen Jesus, du har lavet, og som du tror på.

Herefter begynder Jesus nu at tale om Helligånden. Men talen om Åndens komme sætter Jesus altid i forbindelse med sin egen bortgang. *Sådan har jeg talt til jer, mens jeg endnu var hos jer, siger Jesus. Mens jeg endnu var hos jer. Nu kommer der en tid, hvor han ikke længere er hos dem – og os! – synligt og mærkbart.*

Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer. Nu taler Jesus direkte og uden omsvøb om Helligånden, som han ville sende – og som han sendte som lovet.

Her er svaret på, hvordan Faderen og Sønnen selv vil komme og tage bolig hos den, der tror. Gud vil sende sin Ånd. – Når vi taler om et menneskes ånd, mener vi mennesket selv. Et menneskes ånd er en del af mennesket selv. Her tænker vi på personens kerne.

Når Gud sender Helligånden, så sender han ikke en engel eller noget andet uden for sig selv. Nej, han kommer selv ved sin Ånd til os. Det er Gud selv, der er i blandt os. Derfor sagde Jesus: *Vil skal komme og tage bolig i ham.* Og derfor sagde Jesus tidligere i kapitlet: *Jeg vil ikke efterlade jer faderløse. Jeg kommer til jer – fordi han sender ... sin Ånd.*

Jesus siger her, at Helli-

gånden skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer, v. 26. Helligånden skal lære jer alt. Disciplene havde ikke lært alt – det siger Jesus også senere: *»Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu«.* Johs. 16,12.

Men Helligånden skulle lære dem det. Helligånden skulle være deres lærere. Han talte til dem direkte, så de kunne høre hans stemme. Eller han skulle vise dem billeder, som de skulle skrive ned – sådan som vi kender det fra Johs. Åb.

Hvad lærte Helligånden dem så? Han lærte dem alt det i NT, som Jesus ikke selv lærte dem, mens han var hos dem. Det var Helligånden, som lærte Lukas Apostlenes Gerninger. Det var Helligånden, som lærte de andre apostle de øvrige breve i NT. Helligånden skal vejlede jer til hele sandheden.

Og netop her – apostlene! Helligånden taler ikke direkte og umiddelbart til de kristne idag. I Judas' brev i v.3 står der: *Jeg formaner »jer til at kæmpe for den tro, som én ga alle er overdraget de hellige«.* En gang for alle – alt, hvad vi skal vide for at blive frelst, har Gud sagt til os. Han har ikke mere at sige. Alt, hvad Helligånden lærte apostlene, kan vi nu lære ved at læse NT.

Apostlenes ord er Guds eget troværdige og sande ord. Ord, som de lærte af Den hellige Ånd. Derfor skal vi holde fast ved apostlenes lære, for den lære er fra Gud selv.

Hvad har det så med pinse at gøre? Pinsedag kom Helligånden til disciplene, og det samme ønsker vi, måske for os, for *»den der ikke har Kristi Ånd, hører ikke ham til«.* Rom. 8,9. Vi ønsker, at Gud må bo ved troen i vore hjerter ved sin Ånd.

Guds Ånd kommer til os gennem apostlenes lære. Når vi lytter til deres lære, er det Guds Ånd, der taler til os. I deres lære har vi Ånden, fordi deres lære er Åndens lære. Pinse er, at Faderen og Sønnen vil komme og tage bolig i os. Og de kommer til os ved Helligånden gennem Ordet.

Pinsen strækker sig ud over hele kirkeåret, fordi Guds Ånd kommer til os hver gang vi lytter til det Guds Ånd siger. Der knyttes forbindelsen mellem himmel og jord. Det er altid en hellig stund, noget særligt, at lytte til ordet, for her taler Gud!

Glædelig pinse!

I Hartvig Poulsen,
sognepræst